

Giới thiệu Quy Khứ Huê Hồng Tụ

Truyện Quy Khứ Huê Hồng Tụ, chuyện nói về một cô gái là một loài hồ ly tinh, đối với mọi người thì đó là quái vật, chuyên đi giết người và hút máu, phải bị dân làng trừng phạt.

Nhưng đối với anh cô mãi mãi là một cô gái ngây thơ không làm tổn thương ai hết, chưa từng giết một người nào. Với anh cô là tất cả, tình yêu hia người dành cho nhau rất sâu đậm thậm chí có thể hi sinh vì nhau. Tiếng nói trong lòng của đôi phương đều rất hiểu rõ về nhau là đang muốn gì.

Một câu chuyện phảng phất và mơ hồ, có một nỗi buồn không nói nên lời, rồi từ từ lặng lẽ chìm xuống thật sâu. Nhân gian muôn thuở, đến phút cuối, cái gì mất, cái gì còn lại?

Bạn đang đọc truyện *Quy Khứ Huê Hồng Tụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Canh ba, ánh trăng lạnh lẽo, gió thổi bay tấm rèm lụa.

Đêm cuối tháng tư, có dấu hiệu trời sắp mưa.

Ào ào, róc rách, dưới mái hiên, hàng chuỗi tây thanh thanh thờ dài.

Ta không thích trời mưa.

Khi còn nhỏ, mỗi lần đến ngày mưa, tỷ tỷ và ta lại tìm chỗ tránh mưa khắp nơi, chịu đói chịu lạnh là chuyện nhỏ, nhưng đáng sợ nhất là, vào ngày mưa chúng ta còn yếu ớt hơn cả phi trùng, sự bảo hộ duy nhất cũng bị cuốn trôi trong làn nước mưa.

Tỷ tỷ đã rời bỏ ta trong một đêm mưa như thế.

Từ đó, mỗi lần trời đổ mưa, ta lại tìm một nơi thật an toàn, để chính mình có thể ẩn núp thật tốt.

Có lúc là núi hoang cây khô, có lúc là mộ đã phế miếu, thậm chí là chuồng bò chuồng ngựa mùi hôi ngút trời... Ta chỉ là, trước giờ không đến nơi nào có con người. So với trời mưa, ta càng không thích con người hơn.

Con người rất hiểm ác, còn đáng sợ hơn nhiều so với thú dữ.

Nhưng mùi của họ lại thơm ngọt như vậy, hơn nữa lúc họ tương tư động tình, sẽ có một hương vị mà chính họ cũng không biết, đó là một mùi hương lạnh ẩm vô pháp miêu tả, giống như mùi hương Ma Vực nở rộ giữa đêm khuya.

Đây là tỷ tỷ nói với ta, nàng nói nàng đã từng hưởng qua.

Nàng nói hút hương khí này vào, có thể khiến chúng ta trở nên mỹ mạo hơn.

Nhưng cái gì mới là “mỹ” đây?

Trong mắt ta, tỷ tỷ rất đẹp.

Có lẽ trong mắt con người, chúng ta vô cùng xấu xa, không thể dung.

Tỷ tỷ thường ra ngoài vào ban đêm, mỗi lần trở về đều mang theo thần tình trôi nổi, phảng phất như mới từ cực lạc trở về.

Nàng nói mùi thơm này lạ lùng lại công hiệu, mà tu vi của nàng cũng tiến triển thần tốc hơn ta rất nhiều.

Ta cũng thêm nhỏ dãi hương khí trong truyền thuyết ấy, nàng lại trách mắng ta, nói ta không được noi theo.

Ta rất nghe lời nàng, cho dù sau khi nàng chết, ta cũng vẫn nhớ kỹ.

Lại rất lâu rất lâu sau, lâu đến mức ta cơ hồ đã quên mất.

Thì ta lại ngửi được mùi hương kì dị kia, lần đầu tiên.

Đó là một đêm tháng tư, trong căn nhà hoang phế mà ta đang trú.

Cuối xuân canh ba, cảnh vật yên tĩnh.

Ta đang trong giấc mộng thì bị tiếng người xì xào bàn tán đánh thức, không ngờ cũng có người đến nơi hoang vắng này.

Đây là một hàn lâm đệ cử nát lâu năm, chủ nhà lại bại khó khăn. Mấy năm trước một hồi đại hỏa, khiến cả tòa nhà cháy sạch, chỉ còn lại hai gian thiên ốc. Có một vị là Phùng viên ngoại mua mảnh đất này với giá rẻ, không quá nửa tháng, bạo bệnh mà vong. Phùng gia ngại mảnh đất nhiều tai ương bất tường[1], mấy công tử kế thừa cũng không ai muốn, nên nơi này trở thành hoang phế, không người trông giữ.

Nguyên bản là phúc ảm con cháu đầy nhà, hậu nhân Hàn Lâm không biết cách gìn giữ, Phùng gia tham lam vô nghĩa, khiến chính mình bị mất đại hảo gia nghiệp, lại đổ lên đầu thân quý âm dương.

Ta một mình ở tại nơi đây, không ai quấy rầy.

Tiếng xì xào bàn tán truyền từ mái hiên nơi ta đang cư trú tới, cùng với một mùi thơm mê người lạ lùng... Tuy đây là lần đầu tiên ngửi được, ta lại biết, nhất định chính là mùi vị ấy, đây chính là Ma Vực hương trầm luân mê người mà tỷ tỷ nói đến.

Ta nghe thấy tiếng nói ôn nhu của nam tử.

“Yến Nương, chờ ta có được công danh, nhất định sẽ danh chính ngôn thuận thú nàng qua cửa, chấn chỉnh Mạnh gia, không phụ nguyện vọng của Hàn Lâm.”

Tiếng nữ tử then thùng, gọi hẳn một tiếng Mạnh lang, tựa hồ oanh nhi.

Mùi thơm mê người càng nồng đậm, tiếng nói nam nữ dần thấm đi, chỉ còn lại tiếng thở gấp.

Ta nhìn xung quanh mái hiên, xuyên qua cây chuối tây xanh rợp, thấy hai thân thể cuốn vào nhau, quần áo tán loạn trên đất.

Ta nhìn thấy tấm lưng trần trụi của nam tử, thân thể thon dài, mái tóc dài đen nhánh tán loạn.

Hắn còn trẻ tuổi lại tuấn tú.

Trên người hắn tán ra hương khí mà chính hắn cũng không biết, tình dục càng tăng, hương thơm càng ngọt ngào.

Ta cúi người, hút thật sâu, như si như túy.

Từ đó về sau, rất nhiều đêm, nam tử và nữ tử đó, lại hẹn hò dưới mái hiên nơi ta trú.

Ta biết nữ tử là tiểu thư Tôn gia, đại phú hộ trong thành, nam tử là hậu nhân của Hàn Lâm, là người dạy học tại Tôn gia. Mỗi lần đến, nữ tử đều dùng áo choàng trùm kín lên đầu, lặng lẽ tới, rồi lại lặng lẽ đi.

Hắn nhìn nàng đi, một người bồi hồi dưới mái hiên, lưu luyến thần thờ, hoặc thờ ngẩn thân dài.

Ta ẩn mình dưới trăng nhìn hắn, nhẹ nhàng từng chút từng chút, rút khí tức của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Quy Khử Huê Hồng Tụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Lại là một đêm mưa nặng hạt, ta bị đánh thức khỏi giấc mộng.

Lần này không phải tiếng nói nam nữ, mà là tiếng khóc thảm thiết của hắn.

Tiếng khóc trong đêm mưa yên tĩnh vô cùng thê lương, thanh thanh như bóp nghẹt tim phổi, ta chưa từng nghe tiếng khóc thương tâm như vậy.

Men theo hướng có tiếng khóc, ta tránh mưa, hiện thân nơi góc tường dưới tàng chuối tây.

Hắn thanh sam hỗn độn, búi tóc rối tung, y phục ướt đầm bùn và nước, tên trán, khoe môi đầy vết máu, bầm tím.

Hắn quỳ dưới đồng hoang tàn của nhà chính, trán đập xuống đất, tiếng khóc bi ai.

Hắn nói với tổ tông của mình, bi tổ[2] chính mình bất hiếu, bi tổ không cam lòng nhìn ý trung nhân được gả cho người khác, bi tổ bị người ta nhục nhã.

Lệ nam nhi, không dễ roi.

Một thân thanh tú, sinh liền phong lưu, lại lạc lõng cô cút trong mưa, để gió thổi thanh sam, mưa đập sóng lưng.

Ta chưa từng gặp ai đáng thương như vậy.

Thế gian không như ý, nguyên không chỉ cơ bão ẩm lạnh[3], dù đã cơ bão ẩm lạnh, nhưng mọi chuyện vẫn không như ý.

Ta thán một tiếng, dưới mái hiên gió vẫn thổi mạnh.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn quanh tứ phía, kinh hãi hỏi “Ai?”.

Là ai, ta là ai?

Khoảnh khắc ấy, trái tim như có cái gì chạy qua.

Đứng dưới tán chuối xanh, ta chiết một tán lá, hóa thành bích dù, bước ra ngoài.

Hóa thành hình dạng Yến Nương, quần áo hồng nhạt, mỉm cười gọi một tiếng “Công tử”, nghiêng chuyển bích dù, che mưa gió trên đỉnh đầu hắn.

Sau này hắn nói với ta, giữa đêm gió thấm mưa sâu, liếc mắt thấy ta, đột nhiên cảm thấy đã không còn gì hơn khoảnh khắc ấy.

Đó là một hồi hoang lương ảo mộng, cũng ngọt như đường phèn, không nguyện tỉnh lại.

Ta nói ta nguyện ném bỏ gia đình, chân chồi góc biển đi theo hắn.

Từ nay thế gian đã không còn Yến Nương, chỉ còn lại Hồng Tụ.

Kịch nam lý đồ có một đoạn xướng, ta từng đứng sau cây cột ở sân khấu nghe người xướng, “Viễn lai thủ công danh, quy khứ huê hồng tị[4]”...

Lúc ấy ta liền nghĩ, ta nguyện làm Hồng Tụ, cùng một người trở lại.

Hắn lệ rơi đầy mặt, trong mưa gió cầm tay ta, thanh thanh gọi Hồng Tụ.

Nâng áo sửa khăn, thêm hương đêm đọc sách[5], từ đó về sau, ta là Hồng Tụ của hắn, hắn là công tử của ta.

Đêm đó chúng ta không nhà để về, chân chính trở thành một đôi uyên ương giữa mưa gió, song túc song phi.

Hắn cởi áo khoác ngoài che lên vai ta, bộ ngực ấm áp chắn đi mưa gió.

Dù gió đông lạnh run rẩy, hắn vẫn cười, tay nắm chặt tay ta, khoái hoạt như hải đồng.

Giữa bức tường đồ nát của Hàn Lâm đệ, lần đầu tiên ta cảm thấy gió đêm không còn rét lạnh, cảm thấy không còn ghét trời mưa.

Khi trời sáng, mưa cũng ngừng rơi, chúng ta cùng nhau rời đi.

Thanh sam tung bay, tay cầm túi sách, đi nhanh ra ngoài, bước lên bến đò.

Ta mang theo một túi vải lam, khép mi mỉm cười, nát bước sau lưng hắn.

Nam tử bên cạnh ta dừng chân nhìn xung quanh, hắn trở lại, lại nhìn về nơi đô thành phồn hoa, tháp cao lầu son, đèn đuốc vải sắc.

Thuyền nhỏ neo, con thuyền quay đầu về phương nam.

Mạn thuyền lay động, trôi nổi giữa dòng.

Hắn dùng chân nơi mũi tàu, tay áo tung bay, thật lâu ngóng nhìn.

Ta dịu dàng hỏi: “Công tử vẫn là không thể từ bỏ?”

Hắn ngửa đầu, nhìn đám mây lững lờ trôi: “Hồng Tụ, sẽ có một ngày, nàng thấy ta áo gấm về làng.

Bạn đang đọc truyện *Quy Khứ Huê Hồng Tụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đi ngàn dặm về phương nam, giọng nói quê hương, đã không còn nghe thấy.

Chúng ta mai danh ẩn tích, tha hương tìm một ngôi nhà sơ sài, bồng vách cổng tre, dựng một hàng rào trúc.

Cơm canh bình dị, áo quần bình thường, từ nay về sau sống nương tựa vào nhau, như một đôi vợ chồng chân chính.

Ta thường làm những thứ thức ăn mỹ vị, xướng lên những câu ca uyển chuyển.

Hắn thường nói, Hồng Tụ, Hồng Tụ, nàng hẳn là kiếp trước đã khiếm ta một đoạn tình yêu, ông trời gửi hồn nàng vào Yến Nương đến báo đáp ta.

Ta không muốn nghe hai chữ Yến Nương, mỗi khi trong lúc vong tình hắn gọi hai tiếng ấy, ta liền tức giận.

Một thời gian lâu sau, hắn rút cuộc quên đi, chỉ gọi ta là Hồng Tụ.

Ban ngày, hắn ở thư mục dạy tiểu đồng, ta đến bờ sông Hoán Sa giặt quần áo.

Ngoài thôn trang có dòng suối xanh biếc chảy từ núi xuống, thanh lưu róc rách, hoa rụng điểm điểm.

Hải đồng chạy nhảy vui chơi, tốp năm tốp ba thôn phụ chi vào ta, xì xào bàn tán.

Vì chưa từng tiếp cận với nhiều người như vậy, ban đầu ta sợ hãi không hiểu... Không phải là không thể, chỉ là ta không biết ta phải làm sao để làm người, làm sao để có thể làm một nữ nhân Hồng Tụ.

Ta lén lút nhìn những thiếu phụ hàng xóm, học các nàng gánh nước quét nhà, may vá, giặt đồ, dưỡng lão phù ấu, suốt ngày luôn tay không ngừng.

Thì ra nữ nhân cũng cần lo liệu sinh kế.

Ta nói với công tử, ta sẽ dệt vải.

Hắn không vui.

Hắn nói thê tử của hắn vai quàng khăn, cổ đeo châu, lĩnh cáo mệnh, làm nhất phẩm phu nhân.

Hắn không muốn ta sa vào những phụ nhân thô bỉ, giống những thôn phụ bình thường.

Hàng đêm trong những bữa tiệc tên gối, ta lại nghĩ được hương thơm ngọt mê người, ngọt như mật, ấm như xuân, theo đôi môi hắn nhẹ nhàng từng đợt tiến vào miệng ta. Hắn nói, có thể nhược như nàng, cuộc đời này cũng đủ rồi.

Nguyệt chiếu trên gối, phảng phất trên khuôn mặt an điền của hắn.

Ta nhìn hắn không chớp mắt.

Công tử, chàng nên biết, lúc đầu ta chỉ là ngoan tâm nổi lên, tham lam hương thơm mê ngọt của chàng.

Mới đầu, chỉ là như thế.

Về sau, mọi thứ mới bắt đầu.

Hắn dạy học khổ cực, thu những đồng bạc nhỏ, dần dần số vào chẳng bằng số ra.

Đêm mài mực, cầm đuốc lập lòe bên cửa sổ, cố gắng tranh thủ công danh, lại vẫn luôn thi không đậu.

Nhan gian xuân thu rất vội vàng, ta đã nhớ không rõ mình sống qua bao nhiêu mùa xuân, cũng không nhớ được chúng ta dựa vào nhau đã bao lâu. Chỉ nhớ rõ những hài đồng theo học hắn dần dần cao lên, tóc trái đào cũng đã búi lên thật cao.

Trong mắt ta, hắn vẫn rất phong độ nhẹ nhàng.

Dung nhan ta cũng chưa từng thay đổi.

Có một ngày, hắn bắt đầu mọc râu, nhìn gương cảm thán, mười năm.

Mười năm là bao lâu, có lâu như ánh mặt trời lên cao rồi rớt xuống không?

Ta vẫn cho rằng năm tháng dài lâu, không bao giờ thay đổi, lại quên đi con người và ta không giống nhau.

Thời gian hẳn đọc sách càng ngày càng ít, trước không chịu bán chữ, giờ cũng làm mấy bức tranh chữ, cầm đi chợ đổi lấy tiền.

Một ngày tại chợ bị thôn manh[6] khi nhục, hẳn giận dữ trở về, ban đêm uống say, đập chiếc chén không, tuyệt vọng cười tự hỏi, năm nào mới có thể trở lại.

Nguyên lai hẳn vẫn nhớ kỹ tâm niệm trở lại, nhớ kỹ công danh.

Ta pha một tách trà, thêm hương hẳn thích.

Hẳn lại thừa dịp say phẩy tay áo, hất ly trà đổ trên đất.

Vợ chồng nghèo hèn bách sự bi thương, đồ có hồng tỵ, vô tâm thêm hương.

Làm người đã lâu, việc này cuối cùng ta cũng hiểu được.

Ta xoay người về vựa củi, đóng cửa cầm đuốc soi, bận rộn đến bình minh.

Dệt đàn, là khả năng bẩm sinh của tộc ta.

A khí thành ti, lạc tay thành văn[7], không có gì có thể linh hoạt hơn khi ta dệt vải.

Ta dệt ra vải dệt, như son gian lưu lam phiêu dật, như bầu trời mây trắng sáng tỏ[8].

Cho đến khi bình minh, ta đem những thớ vải dệt lúc đêm, nhờ hàng xóm đem đến chợ bán.

Lúc hoàng hôn, hàng xóm mang về trăm lượng bạc ròng, nói vải ta dệt nhất thụ mà không[9], khiến cả thành tranh đoạt.

Người trong thôn hào hứng lan truyền, ta là nương tử khéo léo, dệt vải như thần.

Hẳn cầm chỗ ngân lượng, chỉ đứng ngây người.

Ta hỏi hẳn, trăm lượng bạc này, có đủ mua một vài mẫu đất cần, một gian nhà không?

Hẳn kinh hoàng, thật lâu sau.

Không, Hồng Tụ.

Ngón tay nàng vừa chạm xuống, đã có ruộng tốt hoa hạ, phú quý khôn cùng?

Hẳn gất gao ôm ta, như châu như bảo, như điên như cuồng, vui mừng tựa hạn hẳn lâu ngày gặp mưa, phảng phất trước mắt đã thấy đường công danh.

Bạn đang đọc truyện *Quy Khứ Huê Hồng Tụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Hẳn dùng hết trăm lượng bạc này, mở một phường dệt Hồng Tụ trong thành.

Ngày khai trương, khách đầy cửa, tiếng đồn lan nhanh.

Chỉ sau ba ngày, phường dệt nhỏ nhỏ, đã tiếp bao khách nhân.

Nhiều ngày, mới đến chính ngo, số vải ta dệt đều đã bán hết.

Ba tháng sau, chúng ta phải chuyển dệt phường đến một nơi lớn hơn.

Nửa năm sau, dệt phường Hồng Tụ danh dương toàn thành, người dưới quê cũng đến tìm mua.

Phú quý tới dễ dàng như thế, ban đầu cao không thể chạm đến, đảo mắt lại dễ như trở bàn tay.

Nhớ rõ lần đầu tiên bàn trưởng, hẳn đem sổ sách đến xem, đem số vàng bạc thu được khóa dưới tận đáy hòm. Ban đêm mấy lần tỉnh lại, nhìn không

được mở khóa hòm kiểm tra, chỉ sợ số bạc trắng sẽ chấp cánh bay đi.

Vẫn soi đuốc đọc giữa đêm khuya, chỉ khác là, hần đọc sổ sách, không còn đọc sách thánh hiền.

Hiện giờ người thêm hương không còn là ta, một nha hoàn trẻ tuổi hàng đêm đốt cho hần mùi hương Thiên Trúc mà hần thích.

Mà ta, vội vàng dệt đàn không nghỉ.

Không ai có thể học cách sử dụng khung cửi của ta, trên thế gian này, Hồng Tụ chỉ có một.

Danh khí của chúng ta càng ngày càng lớn, người đến mua vải cũng càng ngày càng nhiều.

Ngay cả dệt suốt đêm, cũng không đủ bán.

“Hồng Tụ, nàng có thể dệt nhiều hơn một chút không?”

Hần vội vã thúc giục, bắt nhãn nhìn bạc trắng ngay trước mắt, lại không thể thu ngay vào trong túi.

“Hồng Tụ, nàng xem bao nhiêu người chờ mua vải của chúng ta, bao nhiêu người chờ để đưa vàng bạc... Nàng dệt nhiều một chút, chúng ta có thể phú quý.”

“Hiện giờ vẫn không tính là phú quý sao?” Ta hỏi hần.

“Không không, thế này há có thể tính là phú quý?” Hần cười lớn.

Chính là lực ta làm không nổi, dù cho không ngủ không nghỉ, một ngày cũng chỉ dệt được mười tám.

Hần không biết, đây là tâm huyết tạo thành, mỗi một sợi vải là tinh khí của ta ngưng tụ mà thành.

So không được sắc tương trông rộng biển ảo, so không được kính hoa thủy nguyệt vô căn cứ.

Nếu không như thế, sao có thể khiến người ta say, cam nguyện bỏ vàng bạc hàng ngày chờ trước cửa dệt phùng?

Ngay cả là yêu, cũng sẽ sức cùng lực kiệt.

Ta rất mệt mỏi.

Ta nói với hần: “Công tử, chúng ta đã không cần vất vả như vậy, lượng của cái này đã đủ để an độ quãng đời còn lại.”

Hần mắng ta: “Phụ nhân nông cạn, giàu sang phú quý vì sao không cầu!”

Gần nhau mười năm, hần lần đầu tiên mặt lạnh lên án tôi.

Chuyển lại lời nói dịu dàng: “Hồng Tụ, vải nàng dệt là thiên hạ vô song, chúng ta đã bỏ qua mười năm phú quý, hiện giờ cũng có ngày được mở mày mở mặt, danh dương thiên hạ. Hai bàn tay này của nàng, có thể dệt ra hoa hạ vạn gian, ruộng tốt ngàn khoảnh, há bằng này bạc có thể sánh bằng?”

Lần đầu tiên sau một thời gian dài, ta đột nhiên lời hần từng nói với ta.

Hần nói, thê tử của hần phải vai quàng khăn, cổ đeo châu, lĩnh cáo mệnh, làm nhất phẩm phu nhân, không thể giống như thôn phụ bình thường, sống cuộc sống vất vả. Lời nói năm xưa còn vang vọng bên tai, ta hỏi hần: “Công tử, chàng còn muốn thiếp thân dệt đàn đến khi nào, liệu có phải đến khi tóc bạc da gà, răng rụng mất mù, mới có thể ngừng?”

Hần giật mình, buông ánh mắt, không dám nhìn ta.

“Nàng còn trẻ như thế, sao lại nói những lời này?” Hần nâng hai tay ta lên, khép lại lòng bàn tay, cúi đầu hôn lên, “Hồng Tụ, ta biết nàng khổ cực, tạm thời vì ta mà nhẫn nại một chút, được không?”

Ta rút tay, cúi đầu khẽ cười: “Công tử nói quá lời.”

Bạn đang đọc truyện *Quy Khứ Huê Hồng Tụ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ta dệt vải càng ngày càng ít.

Mới đầu một ngày dệt được mười tấm, dần dần chỉ còn bảy tấm, năm tấm, thậm chí có ngày chỉ chưa đến ba tấm.

Khách nhân ngày ngày chờ đợi, dần dần thất vọng, liền không tới nữa.

Dệt phùng nhập trường từ từ giảm bớt.

Ta thường bị bệnh, hai tay che kín đầy vết thương, lúc đêm xuống thì thị lực giảm sút, mệt nhọc ho khan không ngừng.

Hắn lòng nóng như lửa đốt, tìm danh y khắp nơi khám bệnh cho ta, nhưng mà, tuy là diệu thủ thần y cũng không trị hết bệnh của ta. Mắt nhìn thấy mỗi ngày trôi qua, bệnh của ta không chút khỏi sắc, dung mạo cũng tiêu tụy già đi.

Hắn dùng mọi cách khuyên giải an ủi, nói với ta, một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, nhất định phải bạch đầu giai lão.

Cho đến một ngày, ta nói với hắn, công tử, nhân tình ta đã nhìn không thấy, không thể vì hắn tiếp tục canh cửi.

Hắn như bị sét đánh ngang.

Dệt phùng Hồng Tụ cực thịnh một thời đóng cửa không tiếp tục kinh doanh.

Để những tạp dịch trong cửa hàng rời đi, chúng ta chỉ lưu lại những lão bộc thân thuộc.

Hắn mỗi ngày vẫn vì ta sắc thuốc, ở bên tai nhẹ giọng gọi Hồng Tụ.

Tựa như trở lại mười năm trước.

Chỉ là giờ đây, ta đã không còn thấy mùi hương thơm ngọt mê người đã khiến ta cam nguyện trăm luân, là mùi vị nam nữ động tình chốn nhân gian, là hương thơm tương tư từ tim phổi.

Ta hỏi công tử, có nguyện trở lại.

Hắn mờ mịt hỏi lại ta, trở lại phương nào?

Ta trong lòng suy tư, là nơi nông thôn lậu bỏ, mái hiên hoang phế, hàng chuỗi tây lục dầu, một khoảng thời gian gắn bó bên nhau, chỉ có ta và hắn.

Mà hắn suy nghĩ, vẫn là y cảm còn có hương.

Ta không hiểu, con người vì sao có những chuyện rất nhanh quên đi, nhưng có những thứ lại mãi mãi không quên.

Công tử không quên được phú quý công danh của hắn, mọi người lại rất nhanh chóng quên lãng Dệt phùng Hồng Tụ một thời đã truy đuổi như cuồng.

Bởi vì trong thành xuất hiện một bộ phùng còn vang danh hơn.

Linh Lung phùng, quản trường Linh Lung.

Nữ tử có tên Linh Lung mở một bộ phùng mới, truyền thuyết kể rằng nàng có thể dệt ra tấm vải mây tia giữa bầu trời chói lọi, lại nói trên tranh gấm của nàng hoa điều có thể phun nhụy giương cánh, thậm chí có người nói, mỹ nhân trên gấm của nàng có thể tấu tiên nhạc phiêu phiêu...

Nữ nhân Linh Lung, là tân truyền kỳ trong thành.

Ta còn nghe nói, nàng năm nay mới mười sáu, vẫn anh chưa gả, xinh đẹp như hoa.

Hắn mới đầu không tin có người có thể dệt vải hơn ta.

Cho đến khi tận mắt nhìn thấy mỹ cảm “Ngũ mỹ” ở Linh Lung phùng, mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.[10]

Hồng Tụ, nàng xem nữ tử trên tấm gấm này, thực tựa như đang sống!

Hắn thì thảo sợ hãi than, lại quên mất cặp mắt ta đã mù, rốt cuộc nhìn không thấy.

Ta đưa tay lần sờ trên tấm vải, cười hỏi hắn, vì sao có ngũ mỹ mà không phải tứ mỹ.

Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, thiên cổ tứ mỹ mọi người đều biết, trên tấm gấm này lại nhiều hơn một vị mỹ nhân, là mỹ nhân Linh Lung.

Nàng đem dung mạo dệt lên gấm, sẽ có người nói, mỹ mạo của nàng hoàn toàn sánh được với Tứ đại mỹ nhân.

Ta nói đáng tiếc, không thể thấy được giai nhân như thế.

Hắn lẩm bẩm nói, đúng vậy, giai nhân như thế.

Nữ tử nào lúc còn trẻ, hồng nhan tóc đen, chẳng mong được gọi hai chữ giai nhân.

Chỉ là giai nhân dịch lão, ta không biết rõ tại nhân thế, mỹ nhân già đi gọi là gì? Phụ nhân, lão ầu hoặc cái gì cũng không phải, chỉ thừa lại nhân mẫu danh đầu[11].

Ta thậm chí danh đầu này cũng không có, hắn chưa từng mang sính lễ, cũng chưa từng cưới hỏi đảng hoàng, chúng ta chỉ là đôi tư định chung thân uyên ương.

Chúng ta cũng không có nhi nữ.

Lúc trước ta nói với hắn, thuở nhỏ ta nhiều bệnh, thân thể hư hàn, khó có thể sinh.

Hắn nói không cần vội, chúng ta còn trẻ, mọi thứ rồi sẽ tốt lên.

Chuyện khác, có lẽ sẽ tốt lên.

Phú quý có, tiền đồ có, chỉ có sanh con dưỡng cái, là việc ta vĩnh viễn vô pháp làm được cho hắn.

Thiên tạo vạn vật, đều có cơ duyên không thể không tuân, ngày ta và tỷ muội sinh ra, là ngày mẫu thân chết đi, đây là số mệnh của tộc ta.

Ta thích sống, triều mộc thần hi, tịch gối yên hà[12], sống như vậy là việc tốt nhất trên thế gian.

Ta không nguyện vì trách nhiệm sinh con mà mất đi sinh mệnh tốt đẹp như thế, năm trăm năm quá ngắn, ta còn chưa xem đủ nhật thăng nguyệt lạc.

Làm người thực buồn cười, nữ tử nhân gian nếu không thể sinh đẻ, liền lưng đeo bảy tội, là bị nguyên nhân bị trượng phu hù.

Ta dè dặt.

Hắn càng lúc càng lo lắng, mất đi dật phùng khiến hắn suốt ngày buồn rầu, coi chừng thế lệnh mù càng khiến hắn buồn bực không vui.

Trong thời gian ngắn ngủi, hắn tựa hồ cũng tiêu tụy như ta, trên trán trơn bóng đã có vài nếp nhăn, eo không còn thẳng thắn, đi đường cũng chậm hơn rất nhiều, bắt đầu giống như một nam nhân tuổi trung niên.

Có lần thừa lúc hắn thiêm thiếp ngủ, ta hóa thành nguyên thân, từ dưới mái hiên nhìn lên hắn, nhìn hắn nằm ngửa trên ghế, khăn trùm đầu lệch về một bên, vớ lưới nửa thoát, ngủ thật hăm trăm.

Ta hoài niệm hương thơm ngon ngọt, hóa thành thiếu nữ diễm sắc, lén vào mộng của hắn.

Trong lúc ngủ hắn mơ thấy một mảnh xuân sắc, trong cổ thi thảo có thanh âm, khí tức hỗn loạn...

Ta phiêu thân bay xuống, ngừng lại ở vạt áo hắn, hít thật sâu hương thơm đã lâu không ngửi thấy.

Thân thể nam tử ấm áp, khí tức rất nhiều.

Ta tình ý khó nhịn, đưa tay xoa lên khuôn mặt hắn.

Hắn nhướng mày, phát tay áo giữ lấy tay ta.

Ta đổi lại hình dáng của Hồng Tụ, ngồi trên ghế dựa, gối lên cánh tay hắn, mềm mại gọi một tiếng công tử.

Hắn mở mắt, còn mang theo sự chán nản vì hoa mộng bị nhiễu, lại nhìn thấy ta, sự cáu giận trên mặt không những không giảm, mà còn tăng lên.

“Hồng Tụ, trở về phòng nghỉ đi, nơi này gió mạnh quá.” Hắn rút ống tay áo bị ta gối lên, tiếng nói vẫn ôn nhu.

Nếu ta quá thật mất mặt, chỉ nghe kỳ ngôn, không gặp kỳ sắc, nhất định sẽ cho rằng hắn vẫn tình thâm quan tâm ta như lúc đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quy Khứ Huê Hồng Tụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Ban đêm, hần nhẹ nhàng ôm ta từ phía sau, cùng tiếng nói ôn tồn đã lâu không thấy.

“Hong Tụ, nàng có phải hồ ly tinh không?”

“Hong Tụ, nếu nàng là hồ ly tinh, thì thật tốt.”

Hần hôn đầu ngón tay ta, giống như khoảng thời gian ngọt ngào nhất trước kia, ôn nhu tình ý.

Chỉ có điều vết thương ở tay bán đứng tuổi hoa già của ta, bán đứng sự tiều tụy của ta.

Phảng phất như bù đắp, lại như vội vã, hần cùng ta dây dưa, trong sự trầm mặc biểu thị sự chiếm hữu đối với ta, biểu thị ta là của hần... Ta mở mắt nhìn trướng đình tua rua uyên ương, nghĩ đến những sợi hương, sợ là rốt cuộc cũng đã không thể thấy.

Tần mát mưa ngừng rơi, tóc đen che gối, bạch nguyệt chiếu lên màn trướng.

Hần nghiêng người thở dài: “Hong Tụ, dột phùng không thể không tiếp tục kinh doanh, nàng hiểu không?”

Ta hỏi một đằng, trả lời một nẻo: “Công tử, chàng nguyên ý để ta là hồ ly tinh sao?”

Trong bóng đêm hần cầm bàn tay gầy gò của ta, cười khổ: “Nói nhảm, nàng cũng như ta là phàm nhân.”

Ta si ngốc cười: “Hồ ly tinh có thể biến ra tất thấy, ta là phàm nhân, ta không thể đủ.”

Hần trầm mặc, thật lâu sau không nói gì, bàn tay nắm tay ta dần buông ra.

Ta nghe thấy tiếng tim hần đập gấp loạn, giống như có lấy hết dũng khí, chung quy mở miệng: “Chúng ta kết tóc mười năm, dưới gối còn trống trải, ta đã quá ba mươi... Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại[13], Hong Tụ, nàng...”

“Hong Tụ hiểu.” Ta vẫn nhìn lên trướng đình uyên ương, “Công tử nên nạp thiếp.”

Hần không nói gì, nhất thời khí tức dường như cũng nghẹn lại.

Ta lại nói: “Công tử hần đã có ý trung nhân?”

Hần lắc đầu liên tục.

“Cô nương Linh Lung ở Linh Lung phùng kia, cũng rất xứng đôi với công tử.”

Hần cười một tiếng, dị thường lúng túng, tựa như tâm tư che dấu bị người ta nhìn thấu, rất lâu sau mới thở ra một hơi.

“Chuyện này sau nói tiếp, nghỉ ngơi đi.” Hần nghiêng người, ôn tồn ôm lấy ta, nhắm mắt nhập mộng.

Con người khi hài lòng, lúc ngủ có một hương vị phá lệ ngọt ngào.

Nằm trong lòng hần, ta ngủ không được. Vuốt ve thể xác nữ tử này, eo nhỏ tinh tế, vẫn là Hong Tụ của ngày xưa.

Làm người mười năm, ta vẫn không rõ, đã từng là người ái nhược chí bảo, tại sao vẫn dần dần vứt đi như thay đôi giày cũ?

Ta đột nhiên cả kinh.

Hay là hần ly hôn, hoặc là người bên ngoài lừa gạt ta?

Trong bóng tối nhìn hần chăm chú, là hần tay đổi, hay là ta thay đổi?

Vì sao ta sống năm trăm năm, vẫn không thể nhìn thấu nam nhân này.

Ngực hần ngủ say hơi nhấp nhô, ngón tay ta luồn vào áo hần, xoa lên ngực hần.

Bạc quyền nổi lên năm ngón tay thon dài, đầu ngón tay ta duỗi thẳng, chỉ cần dùng chút lực, liền có thể moi trái tim hần ra để xem.

Đêm khuya yên tĩnh, màn giường không gió mà bay.

Từ giác tua rua khê khàng rung động.

Sát tâm của ta chưa lớn như thế.

Nước mắt của ta cũng chưa bao giờ mặn đến thế.

“Công tử.” Ta gọi hắn, “Chàng và ta có thể ở với nhau một đời nữa không?”

Ta không bỏ được, ta chán ghét chính mình, lại một lần nữa, hắn không phụ ta, ta không phụ hắn.

Hắn mơ hồ lên tiếng trả lời, “Hong Tu, ngủ đi.”

Hai tháng sau, hắn thú thiếp thất vào cửa.

Khéo tay thiện dệt, mỹ mạo vô song, nữ nhi Linh Lung gả vào phú quý Mạnh gia, cam tâm tình nguyện làm thiếp.

Hì sự náo động toàn thành, khiến bao người ghen chết.

Trên phố nói, Mạnh gia quan nhân sớm nên thú thiếp, đại phu nhân mất mù thể yếu, hoàn toàn không có khả năng sinh hạ người nối dõi. May quan nhân nhân hậu, nhớ tình nghĩa cũ, nhẫn không đem nàng hưu khí, lại ủy khuất dung mạo xinh đẹp của tân nương.

Ta mang theo nha hoàn ra ngoài chọn mua quà tặng, lảng giềng hàng xóm ở sau lưng chỉ trò.

Con người và ta không giống nhau, con người là những sinh vật thích nhất được nhìn đồng loại khổ sở.

Hì sự long trọng, ta khẳng khẳng một tay xử lý.

Nói Linh Lung cô nương phong phong quang quang gả cho Mạnh gia đã là ủy khuất danh phận, thì đừng nên ủy khuất mặt mũi nhân gia.

Trước đây chúng ta chưa từng bá đường, cũng không có mũi phượng khăn choàng, nền đỏ cao chiếu.

Ta nhìn con đường giăng đèn kết hoa, tân khách tụ tập, tai nghe tiếng sáo hí nhạc tấu vang, hốt hoảng không biết đêm nay là đêm nao.

Đêm mưa cuối xuân, đổ nát thê lương, chuỗi tây xanh rợp.

Ta cầm bích dù, cùng hắn tránh mưa.

Chẳng lẽ nhân tình ta quả thật đã mù, vì sao nhìn thấy cao đường hí hồng, hai mắt đau đớn, lệ rơi không thôi.

Hắn khoanh tay một bên nhìn ta rơi lệ, còn nhú mày.

Lệnh cho nha hoàn đưa ta về phòng rửa mặt chải đầu, lau nước mắt, mặc trang phục đỏ rực.

Bên ngoài hí nhạc vang trời, là tân nương tới.

Đình đầu hí kiệu từng bước tiến lên, bà mối xướng cát, hí nương hạ kiệu.

Kết một đoá trù hoa, một đầu buộc lại nàng, một đầu buộc lại hắn.

Hắn vui mừng như rồng mây, diện phẩm hồng quang, phảng phất như trở về thuở thanh xuân niên thiếu.

Sau khi bá đường, hắn là lương nhân của nàng, nàng cũng sẽ cùng hắn bên nhau một đời.

“Nhất bá thiên địa...”

“Công tử.”

Ta đi ra khỏi nội đường, đứng trước mặt hắn và nàng, ngăn bọn họ bá đường.

Cả sảnh đường tân khách ồ lên.

Tân nương cúi đầu không tiếng động, sắc mặt hắn đỏ lên, thấp giọng mắng ta: “Hong Tu, về phòng đi!”

Ta bình tĩnh nhìn hắn: “Công tử, chàng muốn tìm hồ ly tinh sao?”

Hắn đột nhiên tức giận: “Người đâu, đưa phu nhân xuống!”

Ta thờ dãi: “Công tử, nếu ta là hồ ly tinh, có thể biến ra phú quý phồn hoa mà chàng muốn, chàng còn muốn thú nàng không?”

Không gian chật hẹp, trong nháy mắt yên lặng.

Mọi người nhìn ta và hắn, bụng đầy suy đoán cân nhắc, trong giây lát giật mình hiểu ra.

Hình như không ai biết đã xảy ra chuyện gì, lại là ai cũng biết chuyện đã xảy ra.

Ngạc nhiên e ngại nghi cười hờn xuy, bộ mặt con người luôn luôn thay đổi.

Hắn mặt đỏ tai hồng, khó chịu tới nỗi chân tay luống cuống: “Nàng nói bậy bạ gì đó?”

Ta không nói quàng, ta chưa hề chân thành như giờ khắc này: “Công tử, nếu ta là hồ ly tinh, chàng có còn thú nàng không?”

Hắn dùng một cái tát đáp lại, hơi nóng hùng hực phả lên mặt ta.

Tôi tớ gia đình tiến lên, kéo ta sang một bên.

Ta không giãy dựa cũng không gào khóc, chỉ nghe người bên ngoài khe khẽ nói nhỏ, nói đại phu nhân điên...

Ngày lành tháng tốt đã tới, hi nhạc lại vang lên, hi nương từ kinh ngạc tỉnh lại, vội vàng kéo tân nương cùng hắn cúi lạy.

Áo cưới hi điểm phiền phức, tầng tầng thướt ta trên người nữ tử.

Hi nương vừa chạm tay vào tân nương, áo cưới rơi xuống... Chân váy dệt vân trân, khăn trùm nhiễm thụy, mũ phượng hoa điên, từng thứ rơi xuống trên mặt đất, hìk hừm phiêu nhiên nhi lạc, châu ngọc tan trước mắt, vụn vỡ trên mặt đất.

Dưới áo cưới không có người.

Rỗng tuếch.

Trơ mắt nhìn hạ kiệu, trơ mắt nhìn thấy tân nương một thân hi phục tiến vào, liền trước mắt bao người biến mất vô tung, phảng phất hư nữ tử Linh Lung trước giờ chưa từng tồn tại, hồng nhan mỹ nhân, bất quá chỉ là một hồi hình tượng hảo huyền.

Hi nương thét chói tai ngã xuống.

Nha hoàn tôi tớ hoảng loạn chạy trốn.

Tân khách bốn phía kinh hãi không hiểu, hoảng sợ kêu khóc, có người ngất tại chỗ, có người cướp đường mà chạy.

Hắn mặc đại hồng cát phục, thân thể cương trực, chậm rãi xoay người lại, nhìn ta đứng ở phía sau.

Ta là Hồng Tụ, cũng là Linh Lung.

Hồng nhan hảo huyền, một khối túi da, với ta có gì khó?

Nàng chỉ mỹ nhân trên bức tấm năm màu của ta.

Ta cười với hắn.

Trong ánh mắt kinh hãi của hắn, mười đầu ngón tay của ta dần dần dài ra, hiện ra móng tay thon thon.

Sợi chỉ bạc trong suốt từ trên môi ta trào ra, liên miên bất tuyệt; ti thúc từ đầu ngón tay bay ra, xoay người làm hồ toản, khẽ múa nhẹ nhàng; đây cũng là thể nhân truy trực, hi ái hồng tị tị[14], đây là ước mơ tha thiết mà họ mong được dệt thành!

Ti thúc bay lượn trên không, đan chéo, phong bế lại cửa lớn và cửa sổ.

Hi đường, mái nhà cong, cửa kéo kẹt...

Ta hiện nguyên thân, nhẹ nhàng bay ở giữa.

Phun ra ti thúc, bao vây ngôi nhà thành một cự kén tuyết trắng[15].

Ta muốn hết thấy đều ở lại đây.

Ai cũng không được thoát đi.

Ai cũng không được thoát đi.

Ta vây họ ở bên trong, không thấy mặt trời, kêu cứu không người nghe. Có người được ăn cả ngã về không, hô quát đánh giết ta, ta lấy ti thúc vắt họ lên xà nhà, lơ lửng giữa vách tường. Từ phía chi bay chấp chôn, trong suốt.... Trước đây con người khiến ta khiếp sợ, hiện giờ rốt cuộc cũng không sợ nữa.

Ta nhả một sợi chỉ, từ nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hắn.

Mặt hắn không còn chút máu, nhìn thẳng vào ta, giống như một khối cương thi đã chết.

Ta biến trở lại thành Hồng Tụ, cúi người trên không trung, hôn lên môi hắn.

Môi miệng quấn quanh, lưu luyến tham hoan.

Ngón tay ta xoa lên mặt hắn, từng chút quyến luyến.

Công tử, Hồng Tụ không phải hồ ly tinh.

Ta chỉ là một con nhện cao chân[16] tu hành năm trăm năm, sống nhờ dưới mái hiên nhân gian, tham một chút khói lửa, vô tâm chính quả.

Ta không phải yêu hồ ngàn năm, cũng sẽ không thể biến đá thành vàng, không thể thực hiện giấc mơ vinh hoa phú quý của chàng.

Dốc hết tâm huyết phun sợi, chỉ đủ để chàng com no áo ấm.

Ngày nhện cái sinh nở, cũng là lúc thợ chung chịu chết.

Công tử, ta là một con nhện nho nhỏ, không phải Yến Nương trước đây của chàng, cũng không phải thiên kiều bá mị, không thể làm được hồ yêu.

Nếu sớm biết như thế, chàng còn có thể thú ta không?

Đáng tiếc, hắn đã không thể nói chuyện, không trả lời.

Bạch tị[17] cuộn cuộn từ trong miệng ta trào ra, quấn quanh thân hắn.

Từ đầu đến chân, nhẹ nhệt từng đợt từng đợt, một tầng một tầng, chỉ còn lại khuôn mặt ở bên ngoài.

Trong mắt ta, hắn vẫn tuần tú như khi mới gặp.

Ta bao vây hắn thành một khối kén đẹp nhất, rút sợi lại trong miệng, hóa thành nguyên thân, theo tường đồ mà đi.

Công tử, trở lại với ta...

Hậu ký: Mạnh gia yêu án náo động đương thời

Một tòa đại trạch êm đẹp không hiểu vì sao bị mây mù yêu quái dây dưa.

Người ở ngoài vô luận ra sao cũng không thể vào, mây trắng bao phủ như yêu quái tựa thực phi thực, tựa hư phi hư.

Có đạo nhân tha phương biết rõ huyền cơ, nói mây mù yêu quái này ngại nước, yêu cầu nha môn mang tới xe phun nước, cột nước phun tới chỗ nào, mây mù quả nhiên tản ra, rơi xuống đất hóa thành một thứ đặc sệt trắng như tuyết, chạm vào dính tay.

Mọi người nhảy vào trong nhà, cứu những người đang bị mây mù quái dị bao phủ.

Trong nhà chỉ không thấy quan nhân Mạnh gia.

Chuyện này được lưu truyền một thời, những người từng mua vải ở Hồng Tụ phường, Linh Lung phường đều không khỏi khiếp sợ. Có nhân dùng vải may y phục, cũng đã giặt tẩy nhiều lần, xưa nay vẫn bình yên vô sự. Hiện giờ vừa cho vào nước, trong khoảnh khắc biến thành hư ảo.

Cách đó ngăn chặn, ở nơi hàn lâm đệ hoang phế đã đầy cỏ dại, có con dã báo ẩn hiện, không rõ ảnh tung.

Không biết sao mấy ngày gần đây có một tên khát cái trung niên, ở nơi Hàn Lâm đệ rách nát ấy, ngo ngắc ngây ngốc, suốt ngày ngâm nga một câu kịch nam “Viễn lai thủ công danh, quy khứ huê hồng tự”

Bạn đang đọc truyện *Quý Khứ Huê Hồng Tụ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.